

MĚSTSKÉ LÁZNĚ HUMPOLEC

Posudek vedoucí diplomové práce Veroniky Suché.

Je několik cest, jak se přiblížit k architektuře, tedy jak dojít k návrhu, o kterém by mohlo být řečeno - to je ono. Jednou z nich je trpělivé přemýšlení, skicování, studium tématu, zkoumání místa, hledání inspirace a potom ještě několikrát znovu dokola. K tomu patří pracovní modely, které jsou nedílnou součástí procesu návrhu, tak, jak jsme to našim studentům vrývali pod kůži během celého studia. Veronika zkoumala místo, jeho vývoj a tradici. Tradici místa i města, pokoušela se pochopit, v čem tkví nezaměnitelnost a jedinečnost, hledala vztahy současné i ty, které pominuly. Začínala pomalu a s respektem. Tak jako na každém ze svých projektů, tak i nad svým diplomním projektem trávila stovky hodin a je to na práci vidět. Výsledek je promyšlený, logický a podložený argumenty i poctivě analyzovanými inspiracemi. Je půvabný, jemný a má svá tajemství. V zimním semestru 2019/20 bylo předmětem ateliérového zadání město Humpolec. Veronika si vybrala jedno z témat - brownfield humpoleckých strojíren, resp. jedné z osmi bývalých tkalcoven. Textilní průmysl utvářel charakter města po více než sto let. Továrny vytlačily přírodu a staly se součástí jádra města. Ve Veroničině projektu se protly dvě ambice - jednou je snaha vytvořit dům, který by navázal na stavební artikulaci místa - industriální paměť - a druhou je naplnit domem resp. dvěma domy potřebu obyvatel a přetvořit tak architekturou opovrhované odkladiště funkcí v nové ohnisko společenského života.

Projekt je zpracován tak důkladně a přehledně, že vše je možné najít v dokumentaci. Není potřeba dalšího komentáře.

Přípravná fáze je shrnuta v prvním dílu, který není jen sesypanou sbírkou dat, ale promyšleným průvodcem autorčina uvažování o úloze. V druhém dílu - samotném diplomním projektu je výsledek. Veronika pochopila místo, rozvíjí jeho potenciál, jemně reaguje na každou danou okolnost, jako je měřítko, struktura, výška zástavby, orientace ke slunci a světlu, topografie místa. Na hodnotné navazuje, brak opomíjí.

Na projektu mám ráda několik míst, především schodiště mezi oběma domy lázní ústící do barokně konického náměstí, kruhové schodiště proti křižovatce s nově navrženým přechodem, které zpřístupňuje střešní zahradu jako vzpomínku na park z doby vzniku továrny Emericha Dítěte. Také střechu nad relaxačními lázněmi jako pokračování procedur se sluneční lázní, oddělenou od parku vodní plochou.

Jako v každém projektu je i zde místo, které by ještě několik hodin přemýšlení potřebovalo. Mám na mysli vstupní halu a její prostorový plán. Cestu od vstupu k bazénu by autorka určitě ještě ráda zpřesnila, aby bylo už od dveří jasné, že na jejím konci čeká zážitek.

Skvělá práce je důkazem toho, že rychle se v naší profesi k dobrému výsledku dostat nedá.

V Praze 27. 6. 2020

Doc. Ing. arch. Hana Seho

Hodnocení A.